

[Ministeren for Sundhedsvæsen.]
sagen har kunnet tiltræde den nedsatte Kommissions Betænkning. Navnlig er jeg enig med denne Kommission paa et fundamentalt Punkt, nemlig naar der staar Side 27, at Tiden ikke er inde til en Lovgivning med egentlig raceforbedrende Øjemed. Denne Udtalelse er tydeligt motiveret i Betænkningen, og denne Betænkning er, som man ved, underskrevet af den afdøde Arvelighedsforsker, Professor Johannsen, og jeg tror, at vi her i Rigsdagen ubetinget kan slutte os til denne Udtalelse, idet den er saa vel motiveret i Betænkningen, at man egentlig slet ikke behøver at drøfte det raceforbedrende Øjemed med dette Lovforslag mere. Man vil derfor efter min Mening kunne koncentrere sig om selve Lovforslaget og dets praktiske og humane Sider.

Lovforslaget har en meget kort og meget lærerig Historie her i Landet. I Foraaret 1920 sendte Professor Keller en Opfordring til Undervisningsministeriet om under visse Forhold at tillade Sterilisation af aandssvage. Denne Henvendelse forblev ubesvaret. I sidste Halvaar af 1920 skete der her i Landet en Række særdeles oprørende Sædelighedsforbrydelser. Dette foranledigede en hel Kvindebevægelse, der atter foranledigede den berømte Kvindeadresse, som blev iværksat af Dansk Kvindesamfund. Denne Adresse gik ud paa tre Krav til Lovgivningsmagt og Regering. De to vigtigste af disse Krav er efter min Mening det første, at Samfundet sikres imod, at en Voldtægtsforbryder kan gentage sin Forbrydelse, og det andet, at seksuelt abnorme Individuer, der har begaaet Sædelighedsforbrydelser, afsondres under lægeligt Tilsyn, saaledes at uhelbredelig abnorme Individuer indespærres paa Livstid.

Denne Adresse fik, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou fremhævede, ikke straks nogen Indflydelse paa Lovgivningen, men blev, saa vidt jeg ved, af Justitsministeren henvist til Straffelovskommissionen. Men derimod fik den en meget betydelig Virkning for Politi og Anklagemyndighed. Naar man gennemser Statistikken over Domfældelser for Sædelighedsforbrydelser fra 1915 til 1925, saa vil man se, at før 1921 blev der dømt rundt regnet 160 Sædelighedsforbrydere om Aaret med meget smaa Afvigelser Aar for Aar. Men i 1921 steg Antallet pludselig med 50 pCt. og gik op til 312 for 1921 og derefter stigende Aar for Aar op til i 1925, hvor Statistikken ophører, da Antallet naaede 374. Det er ganske sikkert

denne Adresse, der har udøvet denne Virkning.

Saa fik den ligeledes en noget fjernere Virkning, idet en bekendt Læge skrev en yderst alvorlig Artikel i „Tilskueren“ i Februar 1922, hvor han gik ind paa det Standpunkt, at Voldtægtsforbrydere under visse Forhold skulde kunne kastreres, for saa vidt de selv ønskede det. Dette Standpunkt udtalte to bekendte Jurister sig imod. Den ene af disse Jurister var Birke-dommer Goll. Han sluttede en lang Artikel i et Hovedstadsblad med følgende Sætning: „Lad os derfor lade den hele Sag bero, indtil vi ved bedre Besked.“

Den samme Jurist, som skrev dette, og som i Dag er Rigsadvokat, staar som Medunderskriver af Kommissionens Lovforslag, som her behandles i Dag. Jeg siger selvsagt ikke dette for at angribe Rigsadvokaten, men kun for, om jeg saa maa sige, at dokumentere, hvor vigtigt det er overfor et saadant Lovforslag som dette ikke at blive staaende ved sit første følelsesbetonede Standpunkt.

For et normalt Menneske maa det første Indtryk af de Operationer, som dette Lovforslag, vi behandler her i Dag, omhandler, være Afsky. Saadan er det ganske øjensynligt gaaet Rigsadvokaten, og saaledes er det ogsaa gaaet mig. Men naar man gennemtænker de Problemer, dette Lovforslag omhandler, kommer man til et helt andet Resultat, nemlig at her ligger Problemer, som kræver en positiv Løsning i den i Lovforslaget angivne Retning.

Men saa kommer Spørgsmaalet: Er der da saa mange Sædelighedsforbrydere og saa mange generende aandssvage her i Landet, at vi behøver en Lovgivning af denne ganske særlige Art? Vi kan et Øjeblik se paa den Statistik, jeg nævnte. Jeg tager mandlige Sædelighedsforbrydere. I 1916 dømtes der af Domstolene 192, Aaret efter 172, saa 149, saa 161 og saa 192. Detsidste Tal var fra 1920. Saa kommer Springet i 1921: 312, næste Aar 314, næste Aar 347, næste Aar 360, sidste Aar; jeg har Statistik over, 1925, 374. Der er ogsaa et vist Antal kvindelige Sædelighedsforbrydere, men Tallet ligger selvsagt meget lavere, rundt regnet 57 om Aaret.

Men med disse Domfældelser har vi slet ikke alle Sædelighedsforbryderne. Man kan blot se paa Anmeldelserne for Sædelighedsforbrydelser i de sidste 5 Aar, de er ligeledes stigende: i 1921 1 260, i 1922 gik Tallet ned til 1 189, og saa gaar det op til 1 306, i 1925 1 550. Der er altsaa langt